

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/76/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010550
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3824010550.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. B., D. E., trvale bytom F. G. XX, D. H., t. č. na slobode, pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona v znení Zákona číslo 40/2024 Z. z. a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. júla 2025, sp. zn. 1T/60/2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. mája 2026 v Trenčíne, jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolania obžalovaného a prokurátora z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. júla 2025 pod sp. zn. 1T/60/2024, bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej iba „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona v znení Zákona číslo 40/2024 Z. z. a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona v znení Zákona číslo 40/2025 Z. z. na tom skutkovom základe, že

1) od presne nezistenej doby do dňa 29. novembra 2023 na rôznych miestach rodinného domu číslo XX I. D. F., okres H., držal bez povolenia:

- nedovolené upravenú dlhú ručnú palnú zbraň, opakovacia guľovnica československej výroby, značky Mauser vzor 24, kalibru 7,92 mm Mauser (8x57 SJ), výrobného čísla T5297 (hlaveň a púzdro záveru), pričom podľa § 4 ods.1, ods.2 písm. e), písm. g) Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o zbraň kategórie A - zakázanú zbraň a na nadobúdanie vlastníctva zbrane sa vzťahujú § 8 až § 14 a § 37 Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov,

- v plastovom kufríku čiernej farby s označením Blow krátku ručnú expanznú zbraň, revolver tureckej výroby, značky Blow 38, kalibru 9 mm R Blanc/ 9 mm P.A. Blanc, výrobného čísla 5-00024, pričom podľa § 7 ods.1 písm. d) Zákona číslo 190/2003 Z.z.

O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o zbraň kategórie D a na nadobúdanie vlastníctva zbrane sa vzťahuje § 14 Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov,

- nedovolené upravenú dlhú jednovýstrelovú ručnú palnú zbraň, pričom pôvodne išlo

o plynovú zbraň, jednovýstrelovú vzduchovú pušku čínskej výroby, značky Kandar model B2-4 (zbraň býva označovaná aj ako Tytan, Magnum a podobne), pôvodného kalibru 5,5 mm, bez výrobného čísla, pričom podľa § 4 ods.1, ods.2 písm. c), písm. g) Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o zbraň kategórie

A - zakázanú zbraň a na nadobúdanie vlastníctva zbrane sa vzťahujú § 8 až § 14 a § 37 Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov,

pričom dňa 29. novembra 2023 ich počas oznamovania skutku nebezpečného vyhrážania dobrovoľne vydala J. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XX, vyšetrovateľovi PZ,

2) od presne nezistenej doby do dňa 29. novembra 2023 na rôznych miestach rodinného domu číslo XX I. D. F., okres H., držal bez povolenia:

- 2 kusy nábojok so stredovým zápalom, rôznej výroby, kalibru 9 mm R Blanc, 9 kusov nábojok so stredovým zápalom, nemeckej výroby, kalibru 9 mm R Blanc, 6 kusov nábojok so stredovým zápalom, nemeckej výroby, kalibru 9 mm R Blanc, pričom podľa § 2 ods.1 písm. f) Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o strelivo a podľa ods.2 prílohy číslo 6 ods.C písm. b) Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o nábojky a na nadobúdanie vlastníctva predmetného streliva sa vzťahuje § 14 Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov,

- 20 kusov nábojov so stredovým zápalom československej, respektíve českej výroby, kalibru 8x57 JS, 16 kusov nábojov s okrajovým zápalom československej, respektíve českej výroby, kalibru 22 Long Rifle, 52 kusov nábojov so stredovým zápalom československej, respektíve českej výroby, kalibru 38 Special a 41 nábojov so stredovým zápalom rôznej výroby, kalibru 8x57 JS, pričom podľa § 2 ods.1 písm. f) Zákona číslo 190/2003 Z.z.

O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o strelivo a podľa ods.2 prílohy číslo 6 ods.C písm. a) Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov ide o náboje a na nadobúdanie vlastníctva predmetného streliva sa vzťahujú § 12 a § 27 Zákona číslo 190/2003 Z.z. O strelných zbraniach a strelive v znení neskorších predpisov,

pričom dňa 29. novembra 2023 ich počas oznamovania skutku nebezpečného vyhrážania dobrovoľne vydala J. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XX, vyšetrovateľovi PZ.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 39 odsek 1 Trestného zákona k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne bol obžalovanému podľa § 61 odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona uložený súhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov. Obžalovanému bol taktiež podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona uložený trest prepadnutia vecí špecifikovaných v napadnutom rozsudku pričom podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Okresný súd súčasne podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/18/2024 zo dňa 28.02.2024, ktorý prevzal dňa 28.02.2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.03.2024, trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 0T/174/2023 zo dňa 01.12.2023, ktorý prevzal dňa 01.12.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.12.2023, ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho napadli písomným odvolaním vo vzťahu k výroku o treste obžalovaný (08.08.2025) a aj prokurátor v neprospech obžalovaného (dňa 29.07.2025). Podané odvolanie prokurátor bližšie odôvodnil písomným podaním zo dňa 12.08.2025, v ktorom uviedol, že obžalovanému uložený trest považuje za neprimerane mierny

a uložený v rozpore so zásadami ukladania trestov. Aj keď akceptuje existenciu dôvodov na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 odsek 5 Trestného zákona, je súčasne toho názoru, že nie sú prítomné okolnosti odôvodňujúce mimoriadne znížovanie trestu podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona a práve takýto postup súdu prvého stupňa považuje za nezákonný a rozporný so zásadami ukladania trestov. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade súd prvého stupňa ukladal obžalovanému súhrnný trest za celkovo 4 trestné činy spáchané tromi samostatnými skutkami. Uvedené konania nemajú pritom povahu jednorazového excesu z vedenia riadneho života. Aj po prihliadnutí na okolnosti preukázané obhajobou vo vzťahu k osobe obžalovaného sa prokurátor nestotožňuje s tak výrazným znížením trestu pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, a to s prihliadnutím na charakter, početnosť a závažnosť trestných činov, za ktoré bol obžalovaný postihovaný. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám obžalovanému uložil prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania prostredníctvom zvoleného obhajcu namietal primárne porušenie ustanovení Trestného zákona týkajúce sa zásad ukladania trestov, pričom uložený trest považuje za neprimerane prísny, a teda nie spravodlivý. Zároveň súdu prvého stupňa vyčítal nedostatočné vysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre možné rozhodnutie súdu o upustení od uloženia súhrnného trestu, prípadne k uloženiu nepodmienečného trestu v nižšej výmere. Poukázal jednak na postoj obžalovaného k trestnej činnosti, ktorej sa dopustil, uskutočnené vyhlásenie o vine. Vyčítal napadnutému rozsudku jeho formálnosť a nevysporiadanie sa so všetkými dôkazmi prezentovanými obhajobou vo vzťahu k výroku o vine. Súčasne upriamil pozornosť na skutočnosť, že rozsudok súdu prvého stupňa čiastočne nereflektoval ani na doplnené dokazovanie, keď odôvodňoval nevypočutie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, aj keď k jeho výsluchu po zrušení skoršieho rozsudku nadriadeným súdom už následne došlo. Obhajoba je toho názoru, že súd uvedené dôkazy ignoroval, resp. nevenoval im dostatočnú pozornosť. Obžalovaný ďalej poukazoval na charakter zbiehajúcej sa trestnej činnosti (v rámci celkovej zbiehajúcej trestnej činnosti žiadna majetková škoda inej osobe nevznikla, obžalovaný sa viackrát poškodenej za nebezpečné vyhrážanie ospravedlnil, pričom táto toto ospravedlnenie zo strany obvineného akceptovala ako formu náhrady nemajetkovej ujmy nevyjadrenej v peniazoch), ako aj úvahami súdu vo vzťahu k závažnosti prejedávanej trestnej činnosti a motivácií obžalovaného vo vzťahu k nej, keď sám súd prvého stupňa konštatoval, že v podstate do tejto doby viedol obžalovaný riadny život človeka s tým, že ak by mu nebol uložený už predtým nepodmienečný trest odňatia slobody, súd by ukladal len prevýchovný podmienečný trest odňatia slobody, pretože

u obvineného sa jednalo o prechovávanie zbraní a streliva len na základe jeho zberateľskej vášne. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v súvislosti so zbiehajúcou sa trestnou činnosťou uložená a absolvovaná protialkoholická liečba splnila u obvineného svoj účel, čo je podložené uznesením Okresného súdu v Prievidzi, sp. zn. 2T/18/2024 zo dňa 13.08.2025, ktorým súd rozhodol, že obvinený B. sa prepúšťa z ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou. Obdobne poukázal aj na skutočnosť, že fakticky bol už vykonaný aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu uložený v súvislosti so zbiehajúcou sa trestnou činnosťou. Obžalovaný ďalej poukazoval na jeho aktuálne rodinné pomery, keď uviedol, že v čase väzobného trestného stíhania obvineného jeho rodina začala mať výrazné finančné problémy, pričom aj vzhľadom na nízky vek maloletých detí manželka bola neúmerne len sama zaťažená starostlivosťou o rodinu a domácnosť, a teda prípadné uloženie nepodmienečného trestu s „reálnym“ nástupom do ústavu na výkon trestu by bol

v priamom rozpore so záujmami mal. detí ako i záujmami manželky obvineného, tento trest by výrazne negatívne zasiahol do ich vzájomného vzťahu, len by privodil stav opätovného odlúčenia obvineného od svojej rodiny a znamenal by radikálne zníženie možnosti obžalovaného finančne sa podieľať na potrebách celej rodiny no najmä maloletých detí. V uvedenej časti odkázal aj na čestné prehlásenie manželky obvineného zo dňa 24.07.2025. Záverom navrhol odvolaciemu súdu, aby zväžil postup podľa § 44 Trestného zákona, a teda aby po zrušení napadnutého výroku o treste upustil od uloženia súhrnného trestu a uložil mu len trest prepadnutia vecí. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1, písmeno b), d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a aby v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku obvinenému uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody maximálne vo výmere 7 (sedem) mesiacov, a to za použitia § 39 odsek 1 Trestného zákona v spojení s § 39 odsek 5 Trestného zákona (v aktuálnom znení) s tým, že vo zvyšnej časti výroku o trestoch uloží tresty, a to tak, ako boli uložené v napadnutom rozsudku. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora, toto žiadal ako nedôvodné zamietnuť.

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo dňa 27. mája 2026 vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 odsek 1 až 3 Trestného poriadku). Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania podriadeného prokurátora a navrhuje rozhodnúť spôsobom tam uvedeným a vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného, toto navrhuje ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v rámci konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižavajú nimi zaslaného odôvodnenia odvolania, a to aj spôsobu, akým navrhujú, aby krajský súd rozhodol s tým, že chcú zdôrazniť, že aj keď nenavrhovali zrušenie rozhodnutia okresného súdu a jeho nové konanie, majú za to, že rozhodnutie okresného súdu je v napadnutej časti nedostatočne preskúmateľné, opätovne si dovoľujú poukázať na bezproblémový život obžalovaného s tým, že jeho konanie bolo z pohľadu trestného práva problémové iba v roku 2023. Obžalovaný sa právom konečného návrhu pripojil ku konečnému návrhu jeho obhajcu, ešte raz deklaroval ľútosť nad jeho konaním a zdôraznil, že v súčasnosti vedie riadny život a opätovný nástup do výkonu trestu by bol pre jeho rodinu likvidačný. Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a prokurátora v neprospech obžalovaného, ktoré boli inak prípustné, podané oprávnenými osobami, včas a na správnom mieste, nie sú dôvodné.

Krajský súd uvádza, že v uvedenej veci bolo už rozhodované krajským súdom v konaní pod sp. zn. 23To/81/2024 zo dňa 27. mája 2025, kedy krajský súd skorší rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, a to z dôvodu podľa § 321 odsek 1 písmeno a) a c) Trestného poriadku, pričom okresný súd bol povinný doplniť dokazovanie primárne o výsluch obžalovaného a následne sa mal prvostupňový súd opätovne vysporiadať v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku so všetkými vykonanými dôkazmi v ich vzájomnej spojitosti vo vzťahu k výroku o treste a následne rozhodnúť v súlade so stavom veci a so zákonom.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o výrok o vine, súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď po tom, čo prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku o uznaní viny, po splnení zvyšných obligatórnych zákonných podmienok uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 40/2024 Z. z.

a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z. z. v znení Zákona číslo 40/2025 Z. z., pretože tento svojím konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil všetky zákonné znaky citovaných trestných činov. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku, nezistil chyby odvolaním nevytykané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania obžalovaného v zmysle § 317 odsek 1 Trestného poriadku len výroky o treste.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaniami prokurátora a obžalovaného napadnutého rozsudku, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že takéto dôvody neboli odvolateľmi namietané. Odvolací súd sám nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takých procesných chýb v odvolaní nevytykánych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku.

Z podaných odvolaní prokurátora a obžalovaného a ich vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že primárne namietajú neprímeranosť rozhodnutia súdu prvého stupňa vo vzťahu k výrokom o uloženom treste (neprímeranú prísnosť alebo naopak miernosť) a súčasne aj porušenie Trestného zákona vo vzťahu k výrokom o treste a nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení okresného súdu vo vzťahu

k napadnutým výrokom. Odvolací súd preto identifikoval, že podanými odvolaniami sú vytýkané chyby v napadnutých výrokoch o treste v zmysle § 321 odsek 1 písmeno b), d) a e) Trestného poriadku.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchaným trestným činom (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchateľov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací krajský súd rovnako zistil, že prvostupňový okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia konania obžalovaného, postupoval v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestnoprávných sankcií obžalovanému, t. j. v danom prípade pri určení druhu a výmery trestu. Okresný súd jednak nepochybil pri identifikácii pohľadujúcich a prirážajúcich okolností, keď u obžalovaného zistil pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, t. j. doznanie sa k trestnej činnosti a jej úprimné oľutovanie a prirážajúcu okolnosť spočívajúcu v okolnosti, že súd obžalovaného odsudzoval za spáchanie viacerých trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona). V čase po dokonaní trestných činov obžalovaným a pred vyhlásením napadnutého rozsudku nadobudla účinnosť novela Trestného zákona číslo 40/2024 Z. z., pričom súd prvého stupňa túto právnu úpravu v danom prípade správne aplikoval, nakoľko túto vyhodnotil ako priaznivejšiu pre obžalovaného, a to aj s prihliadnutím na zásady ukladania sankcií a trestov (hlavne § 33a odsek 3 a § 34 Trestného zákona), ktorých nedostatočné použitie namietal v rámci odvolania obžalovaný. Krajský súd tento postup súdu prvého stupňa považoval za správny, nakoľko Trestný zákon v znení vyššie uvedenej novely, bol v danom prípade skutočne v spojitosti s aktuálnymi zásadami ukladania sankcií vo vzťahu k obmedzovaniu osobnej slobody a zásadami ukladania trestov priaznivejší pre obžalovaného. Okresný súd postupoval správne aj pri vyhodnotení, že v danom prípade prichádza do úvahy ukládanie súhrnného trestu vo vzťahu k skorším odsúdeniam obžalovaného, a to k trestnému rozkazu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/18/2024 zo dňa 28.02.2024 a k trestnému rozkazu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 0T/174/2023 zo dňa 01.12.2023, nakoľko aktuálne prejednávanej trestnej činnosti sa obžalovaný dopustil skôr, ako boli vyššie uvedené trestné rozkazy vyhlásené a správne aj postupom podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výroky o treste v týchto trestných rozkazoch. Krajský súd sa napokon stotožnil aj so samotnými trestami, ktoré okresný súd obžalovanému v spojitosti so zbiehajúcou sa trestnou činnosťou uložil, keď síce uložené tresty vo svojej vzájomnej spojitosti považoval do istej miery za mierne, avšak nebolo na mieste, pri zohľadnení zásad ukladania trestov, vyhodnotiť ich za neprimerane mierne, a teda konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, ako sa toho domáhal prokurátor v ním podanom odvolaní. Skutočne v danom prípade základná trestná sadzba za trestný čin najprísnejšie trestný (§ 42 odsek 1 a § 41 odsek 1 Trestného zákona) je v rozpätí 3 až 8 rokov. Táto trestná sadzba je následne upravovaná zvýšením hornej hranice vzhľadom na potrebu aplikácie § 41 odsek 2 Trestného zákona. Prokurátor, obhajoba, ako aj okresný súd s prihliadnutím na okolnosti zhodne vyhodnotili, že čo i len ukládanie trestu obžalovanému na dolnej hranici zákonného rozpätia s prihliadnutím na okolnosti prípadu by bolo neprimerane prísne. Prokurátor však v podanom odvolaní namietal použitie § 39 odsek 1 Trestného zákona, keď podľa jeho názoru v danom prípade bolo na mieste aplikovať výlučne mimoriadne zníženie trestu v rozsahu podľa § 39 odsek 5 Trestného zákona s prihliadnutím na uskutočnené vyhlásenie o vine. Krajský súd sa s týmito námietkami prokurátora nestotožnil a považuje konštatovanie okresného súdu o existencii okolnosti jednotlivých trestných činov a pomerov na strane páchateľa, ktoré odôvodňujú použitie § 39 odsek 1 Trestného zákona, za správne. Aj krajský súd v tejto otázke poukazuje na okolnosti najzávažnejšej trestnej činnosti – zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona (keď motiváciou na držbu nebola snaha žiadnym spôsobom ohroziť bezpečnosť ľudí vo vzťahu k ich životu a zdraviu, ale zberateľská vášeň), ale aj nižšiu závažnosť zbiehajúcej sa trestnej činnosti, postoj obžalovaného k tejto trestnej činnosti, snahu o nápravu následkov (ospravedlnenie sa poškodenej) a ďalej aj na zníženie hrozby jeho recidívneho konania vzhľadom na úspešné absolvovanie protialkoholického liečenia. V súlade so zásadami ukladania trestov bolo namieste prihliadať taktiež na aktuálne riadne vedenie života obžalovaným a dlhší časový odstup od spáchania trestnej činnosti (aj keď tento aktuálne ešte nenaplnil rozsahom pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno p) Trestného zákona). Uvedené skutočnosti vo svojej spojitosti už zo skôr spomínaným

vyhlásením obžalovaného o vine v predmetnom prípade preto odôvodňujú aplikáciu § 39 odsek 1 Trestného zákona tak, ako k tomu správne pristúpil okresný súd. Krajský súd sa na druhú stranu nemohol stotožniť s argumentáciou obhajoby, ktorá sa domáhala upustenia od uloženia súhrnného trestu. V danom prípade prejednávaná trestná činnosť bolo svojou povahou, napriek vyššie uvedeným okolnostiam, podstatne závažnejšia ako ostatná zbiehajúca sa trestná činnosť (prečiny nebezpečného vyhrážania a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky). K upusteniu od uloženia súhrnného trestu je pritom možné pristúpiť iba v prípade, ak z materiálneho hľadiska je skorší trest spravodlivý a je dostatočný nielen na nápravu páchatel'a, ale aj ochranu spoločnosti. Napriek vyššie uvedeným poznatkom o možnosti nápravy obžalovaného bolo preto potrebné prihliadať aj na účel trestu vyjadrený v § 34 odsek 1 Trestného zákona, keď tento má súčasne aj odradiť iných od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z uvedeného dôvodu nebolo možné považovať postup podľa § 44 Trestného zákona, ktorého sa obžalovaný domáhal, za spravodlivý a súladný s účelom trestu. Samotná výmera okresným súdom uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov je pritom z pohľadu napĺňania účelu trestu dopĺňaná jednak prebratým trestom zákazu činnosti vo výmere 15 mesiacov z trestného rozkazu OT/174/2023, a tiež vhodne okresným súdom uloženým trestom prepadnutia vecí (zbraní a streliva), ktorý významným spôsobom znižuje hrozbu recidívneho konania vo vzťahu k najzávažnejšej trestnej činnosti. Krajský súd preto okresným súdom uložené tresty, vo svojej spojitosti, považoval za zákonné a spravodlivé a naplňajúce nielen trestným zákonom predvídané zásady ukladania sankcií a trestov, ale aj kritériá účelu, primeranosti a spravodlivosti trestu. Krajský súd sa tiež stotožnil s okresným súdom v otázke zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože nebol pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd v tomto smere, s prihliadnutím na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovaného, nezistil ani relevantný dôvod pre jeho zaradenie postupom podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona, do ústavu na výkon trestu iného (stredného či maximálneho) stupňa stráženia.

Podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.